

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 10.1.2007
KOM(2007) 2 slutlig

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET,
EUROPAPARLAMENTET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA
KOMMITTÉN OCH REGIONKOMMITTÉN**

**Att begränsa den globala klimatförändringen till 2 grader Celsius
Vägen framåt mot 2020 och därefter**

{SEK(2007) 7}
{SEK(2007) 8}

**MEDDELANDE FRÅN KOMMISSIONEN TILL RÅDET,
EUROPAPARLAMENTET, EUROPEISKA EKONOMISKA OCH SOCIALA
KOMMITTÉN OCH REGIONKOMMITTÉN**

**Att begränsa den globala klimatförändringen till 2 grader Celsius
Vägen framåt mot 2020 och därefter**

1. SAMMANFATTNING

Klimatförändringen är en realitet. Det krävs brådskande åtgärder för att begränsa den till en hanterbar nivå. EU måste vidta nödvändiga interna åtgärder och gå i spetsen internationellt för att säkerställa att den globala genomsnittliga temperaturökningen inte överstiger de förindustriella nivåerna med över 2°C.

Detta meddelande och den bifogade konsekvensbedömningen visar att detta är tekniskt genomförbart och ekonomiskt överkomligt om de som står för de största utsläppen agerar snabbt. Fördelarna uppväger kraftigt de ekonomiska kostnaderna.

Detta meddelande vänder sig till Europeiska rådets vårmöte 2007 under vilket det bör beslutas om ett integrerat och övergripande tillvägagångssätt för EU:s energi- och klimatförändringsstrategier. Det är en uppföljning till meddelandet från 2005 "Seger i kampen mot den globala klimatförändringen" som tillhandahöll konkreta rekommendationer för EU:s klimatstrategier och där de viktigaste delarna av EU:s framtida klimatstrategi fastställdes. Europeiska rådet bör, då det beslutar om nästa steg i vår klimatförändringsstrategi, fatta beslut som förbättrar utsikterna att nå en ny global överenskommelse som uppföljning till Kyotoprotokollets första åtaganden efter 2012.

I detta meddelande föreslås det att EU vid de internationella förhandlingarna skall sträva efter att ett mål antas om att utsläppen av växthusgaser från de utvecklade länderna skall minska med 30 % senast 2020 (jämfört med nivåerna 1990). Detta är nödvändigt för att säkerställa att världen håller sig inom gränsen 2°C. Till dess att ett internationellt avtal sluts, och utan att det påverkar EU:s ståndpunkt i internationella förhandlingar, bör EU redan nu besluta om ett fast och oberoende åtagande att uppnå minst en minskning på 20 % av utsläppen av växthusgaser senast 2020, genom systemet för handel med utsläppsrätter (EU ETS), andra klimatförändringsstrategier och åtgärder inom ramen för energistrategin. Detta tillvägagångssätt gör det möjligt för EU att visa sitt internationella ledarskap vad gäller klimatfrågor. Detta är också en signal till näringslivet om att ETS kommer att fortsätta efter 2012 och att detta kommer att främja investeringar i teknik för att minska utsläppen och i alternativ med låga koldioxidutsläpp.

Efter 2020 kommer utsläppen från utvecklingsländerna att överstiga utsläppen från den utvecklade världen. Under tiden bör ökningstakten för de totala utsläppen från utvecklingsländerna börja minska, vilket från 2020 och därefter följs av en minskning i absoluta tal. Genom att dra nytta av det stora urvalet energi- och transportrelaterade åtgärder som utöver en betydande potential att minska utsläppen

i sig även innebär omedelbara ekonomiska och sociala fördelar kan detta uppnås utan att ländernas ekonomiska tillväxt och fattigdomsminskning påverkas.

Senast 2050 måste de globala utsläppen ha minskat med upp till 50 % jämfört med 1990, vilket kräver minskningar i de utvecklade länderna på 60–80 % till 2050. Många utvecklingsländer kommer också att behöva minska sina utsläpp avsevärt.

Marknadsbaserade instrument som EU ETS kommer att vara ett viktigt verktyg för att säkerställa att Europa och andra länder uppnår sina mål till en så liten kostnad som möjligt. Regelverket för perioden efter 2012 bör göra det möjligt att koppla samman jämförbara inhemska handelssystem med varandra och med EU ETS som fungerar som stöttepelare för den framtida globala koldioxidmarknaden. EU ETS kommer fortfarande att vara öppet efter 2012 för kolkrediter från mekanismen för ren utveckling och projekt som bygger på gemensamt genomförande i enlighet med Kyotoprotokollet.

EU och dess medlemsstater bör besluta om en mycket omfattande ökning av investeringarna i forskning och utveckling inom områdena energiproduktion och energibesparing.

2. KLIMATUTMANINGEN: ATT UPPNÅ 2°C-MÅLET

Det finns starka vetenskapliga belägg för att det är absolut nödvändigt med omedelbara åtgärder för att ta itu med klimatförändringen. Nyligen genomförda studier, som Stern-rapporten, bekräftar de enorma kostnader som kommer att uppstå om vi inte vidtar åtgärder. Dessa kostnader är ekonomiska, men också sociala och miljömässiga och de kommer särskilt att drabba de fattiga, både i utvecklingsländerna och i de utvecklade länderna. Om vi inte genomför åtgärder kommer detta att få allvarliga följder för den lokala och globala säkerheten. De flesta lösningarna är lätta att genomförbara, men regeringarna måste nu anta strategier för att genomföra dem. Den ekonomiska kostnaden av att genomföra lösningarna är hanterbar och att ta itu med klimatförändringen medför avsevärda fördelar även i andra avseenden.

EU:s mål är att begränsa den genomsnittliga globala temperaturökningen till mindre än 2°C jämfört med de förindustriella nivåerna. Detta kommer att begränsa klimatförändringens inverkan och sannolikheten för att det sker omfattande och oåterkalleliga rubbningar av det globala ekosystemet. Rådet har konstaterat att detta kommer att kräva att koncentrationerna av växthusgaser i atmosfären fortsätter att ligga klart under 550 ppmv koldioxidekvivalenter. Genom att stabilisera de långsiktiga koncentrationerna till ca 450 ppmv koldioxidekvivalenter är sannolikheten för att detta inträffar 50 %. Detta kommer att kräva att de globala utsläppen av växthusgaser når sitt högsta värde före 2025 för att sedan falla med upp till 50 % till 2050 jämfört med nivåerna 1990. I rådet har man kommit överens om att de utvecklade länderna måste fortsätta att ligga i spetsen och minska sina utsläpp med 15–30 % senast 2020. Europaparlamentet har föreslagit ett EU-mål om att minska utsläppen av koldioxid med 30 % för 2020 och med 60–80 % för 2050.

I detta meddelande identifieras alternativ för realistiska och effektiva åtgärder i EU och i resten av världen som kommer att göra det möjligt att uppfylla 2°C-målet. Den

inriktning för utsläpp av växthusgaser som anges i konsekvensbedömningen är ett kostnadseffektivt scenario för att uppfylla 2°C-målet. Det stöder ett mål om att minska utsläppen i de utvecklade länderna med 30 % senast 2020 jämfört med utsläppsnivåerna 1990. Det visar också att det inte kommer att räcka med utsläppsminskningar enbart i de utvecklade länderna. Utsläppen från utvecklingsländerna beräknas överstiga de utvecklade ländernas år 2020 vilket kommer att mer än uppväga alla minskningar som är möjliga i de utvecklade länderna efter det året. Effektiva åtgärder vad gäller klimatförändringen kräver därför en minskad tillväxt av växthusgasutsläppen i utvecklingsländerna och en vändning av utvecklingen av utsläppen till följd av avskogningen. En hållbar och effektiv skogsstrategi ökar dessutom skogarnas bidrag till den totala minskningen av växthusgaskoncentrationerna.

3. KOSTNADERNA AV ATT INTE GENOMFÖRA OCH GENOMFÖRA ÅTGÄRDER

Kommissionens meddelande från 2005 ”*Segev i kampen mot den globala klimatförändringen*” visade att fördelarna med att begränsa klimatförändringen uppväger kostnaderna för att genomföra åtgärder. Ny forskning bekräftar den omfattande inverkan som klimatförändringen har, bl.a. på jordbruk, fiske, ökenspridning, biologisk mångfald, vattenresurser, värme- och köldrelaterad dödlighet, kustområden och översvämningsskador.

Det är troligt att fördelningen av klimatförändringens effekter kommer att bli ojämn. En del regioner i EU kommer att drabbas oproportionerligt hårt. I södra Europa till exempel, är det troligt att klimatförändringen kommer minska grödornas avkastning, öka den värmerelaterade dödligheten och ha en negativ inverkan på villkoren för turism under sommaren.

I Stern-rapporten anføres att klimatförändringen är resultatet av det största marknadsmisslyckandet som världen någonsin har skådat. Misslyckandet med att inkludera kostnaderna för klimatförändringen i de marknadspriser som styr vårt ekonomiska beteende medför enorma ekonomiska och sociala kostnader. Kostnaderna för att inte genomföra åtgärder beräknas i Stern-rapporten uppgå till 5–20 % av den globala bruttonationalprodukten, och de skulle i oproportionerligt hög grad drabba de fattigaste som har minst kapacitet för att anpassa sig, vilket förvärrar klimatförändringens sociala effekter.

2030 beräknas världens BNP vara fördubblad jämfört med 2005. BNP-tillväxten i de största utvecklingsländerna som släpper ut koldioxid kommer även i fortsättningen att vara högre än tillväxten i de utvecklade länderna. Konsekvensbedömningen visar att de globala åtgärderna mot klimatförändringen är fullt förenliga med en hållbar global tillväxt. Investeringarna i en ekonomi med låga koldioxidutsläpp kommer att kräva ca 0,5 % av världens totala bruttonationalprodukt under perioden 2013–2030. Detta skulle minska den globala BNP-tillväxten med endast 0,19 % per år fram till 2030, vilket är en bråkdel av den förväntade BNP-tillväxt på 2,8 %. Detta kan ses som en försäkringspremie, och det skulle avsevärt minska risken för oåterkalleliga skador till följd av klimatförändringen. Allra viktigast är dock att detta är en klar överdrift av den ansträngning som krävs eftersom ingen korrigering görs för de hälsofördelar och den ökade energisäkerhet som ansträngningen ger upphov till och

hänsyn inte heller tas till de minskade skadorna till följd av att klimatförändringen kunnat undvikas.

4. FÖRDELARNA MED ÅTGÄRDER, FÖRHÅLLET TILL ANDRA STRATEGIOMRÅDEN

Priserna på olja och gas har fördubblats under de tre senaste åren och elpriserna har följt efter. Energipriserna förväntas ligga kvar på en hög nivå och öka ytterligare med tiden. I kommissionens nyligen offentliggjorda *Handlingsplan för effektivare energianvändning* visas det att det finns starka ekonomiska argument för strategier som effektiviserar den totala resursanvändningen, till och med om ingen hänsyn tas till de åtföljande utsläppsminskningarna.

Konsekvensbedömningen visar att EU:s åtgärder för att ta itu med klimatförändringen skulle öka EU:s energisäkerhet avsevärt. Importen av olja och gas skulle vardera minska med ca 20 % till 2030 jämfört med scenariot att inga åtgärder vidtas. Att integrera klimatförändrings- och energistrategierna säkerställer att de förstärker varandra.

Åtgärder mot klimatförändringen minskar också luftföroreningarna. En minskning av koldioxidutsläppen i EU med 10 % till 2020 skulle t.ex. generera enorma hälsofördelar (vars värde beräknas till mellan 8 och 27 miljarder euro). En sådan politik kommer därför att göra det lättare att uppnå målen med EU:s luftföreningsstrategi.

Liknande fördelar finns i andra länder. USA, Kina och Indien beräknas importera minst 70 % av sin olja år 2030. Geopolitiska spänningar kan komma att öka i takt med att resurserna blir allt knappare. Samtidigt ökar luftföroreningarna, särskilt i utvecklingsländerna. Minskade utsläpp av växthusgaser i andra länder kommer att förbättra deras energisäkerhet och luftkvalitet.

5. ÅTGÄRDER I EU

(a) Att sätta upp mål för utsläppsminskningar

Det finns fortfarande en stor potential för att minska utsläppen av växthusgaser i EU. I den strategiska översynen av EU:s energipolitik föreslås det åtgärder som kommer att öppna upp en stor del av denna potential. Dessutom kommer de åtgärder som antagits i enlighet med Europeiska klimatförändringsprogrammet och andra strategier som genomförs för närvarande att fortsätta att bidra till utsläppsminskningarna efter 2012.

EU kan endast uppnå sina klimatförändringsmål genom en framgångsrik strävan efter ett internationellt avtal. EU:s interna åtgärder har visat att det är möjligt att minska utsläppen av växthusgaser utan att äventyra den ekonomiska tillväxten, och att den nödvändiga tekniken och de politiska instrumenten redan finns. EU kommer att fortsätta att vidta interna åtgärder för att bekämpa klimatförändringarna. Detta gör det möjligt för EU att visa vägen i de internationella förhandlingarna.

Rådet bör besluta att EU och dess medlemsstater föreslår att de utvecklade länderna skall minska sina utsläpp av växthusgaser med 30 % senast 2020 som en del av ett

internationellt avtal som syftar till att begränsa den globala klimatförändringen till 2°C över de förindustriella nivåerna. Till dess att ett internationellt avtal sluts, och utan att det påverkar EU:s ståndpunkt i internationella förhandlingar, bör EU redan nu besluta om ett fast och oberoende åtagande att uppnå minst en minskning på 20 % av utsläppen av växthusgaser senast 2020 jämfört med 1990, genom systemet för handel med utsläppsrätter (EU ETS), andra klimatförändringsstrategier och åtgärder inom ramen för energistrategin. Detta blir en signal till den europeiska industrin att det kommer att finnas en betydande efterfrågan på utsläppsrätter efter 2012, och det kommer att innebära ett incitament för investeringar i teknik för minskning av utsläpp och alternativ med låga koldioxidutsläpp.

(b) Åtgärder till följd av EU:s kommande energipolitik

I enlighet med den strategiska översynen av EU:s energipolitik kommer följande konkreta åtgärder att säkerställa ett konkurrenskraftigt, mer hållbart och konkurrenskraftigt energisystem och en betydande minskning av utsläppen av växthusgaser i EU senast 2020:

- Att förbättra EU:s energieffektivitet med 20 % senast 2020.
- Att öka andelen förnybar energi till 20 % senast 2020.
- Att anta en strategi för avskiljning av koldioxid och geologisk lagring (CCS), samt att uppföra tolv storskaliga demonstrationsanläggningar i Europa senast 2015.

(c) Att stärka EU ETS

45 % av EU:s koldioxidutsläpp omfattas av EU ETS. Denna andel bör vara högre från och med 2013. Åtminstone följande alternativ som stärker rollen för detta system bör övervägas vid granskningen av EU ETS:

- Ge tilldelning för fler än fem år för att säkra förutsägbarheten vid långsiktiga investeringsbeslut.
- Utvidga systemet till att även omfatta andra gaser och sektorer.
- Erkänna avskiljning av koldioxid och geologisk lagring.
- Harmonisera tilldelningsförfarandena i medlemsstaterna för uppnå fri konkurrens i hela Europa, inbegripet genom en mer omfattande användning av auktioner.
- Koppla EU ETS till jämförbara obligatoriska system (t.ex. i Kalifornien och Australien).

(d) Att begränsa utsläppen från transportsektorn

EU:s utsläpp från transportsektorn har fortsatt att öka, vilket har upphävt en stor del av de minskningar som gjorts inom avfalls-, tillverknings- och energisektorerna. För att ta itu med transportutsläppen bör följande göras:

- Rådet och parlamentet bör anta kommissionens förslag om att inkludera luftfarten i EU ETS.

- Rådet bör anta kommissionens förslag om att koppla bilskatterna till nivåerna för koldioxidutsläpp.
- I det kommande meddelandet skall det dras upp riktlinjer för ytterligare åtgärder för att ta itu med utsläppen från bilar för att genom ett omfattande och konsekvent tillvägagångssätt, nå målet om 120 g CO₂/km senast 2012. Alternativ för ytterligare minskningar efter 2012 kommer också att undersökas.
- Efterfrågestyrda åtgärder, som de som anges i stora drag i vitboken om den gemensamma transportpolitiken och i granskningen av denna, bör stärkas.
- Utsläppen av växthusgaser från godstransporter på väg och sjöfart bör begränsas ytterligare, med beaktande av den internationella dimensionen.
- Livscykelutsläpp av koldioxid i transportbränslen måste minskas, inbegripet genom att skynda på utvecklingen av hållbara biobränslen, i synnerhet andra generationens biobränslen.

(e) Minskade utsläpp av växthusgaser i andra sektorer

Bostadshus och kommersiella byggnader

Energianvändningen i byggnader kan minskas med upp till 30 % genom att utvidga räckvidden i direktivet om byggnaders energiprestanda och genom att införa prestandakrav inom EU för att främja byggnader med mycket låg energiförbrukning (vilket kommer att leda till att de används allmänt år 2015). Eftersom klimatförändringen kommer att påverka de mindre gynnade delarna av samhället bör regeringarna planera för särskilda energistrategier för subventionerade bostäder.

Andra gaser än koldioxid

För att ta itu med utsläppen av andra växthusgaser än koldioxid, som står för 17 % av EU:s utsläpp, bör ett stort antal åtgärder läggas fram, bl. a. följande:

- Att förstärka genomförandet av åtgärderna i enlighet med den gemensamma jordbrukspolitik och EU:s handlingsplan för skogen för att minska utsläppen från EU:s jordbruk och för att främja koluttag, exempelvis i sänkor.
- Att fastställa gränser för utsläpp av metan från gasmotorer och från kol-, olje- och gasproduktion eller att låta dessa utsläpp ingå i EU ETS.
- Att ytterligare begränsa eller förbjuda användningen av fluorerade gaser.
- Att minska utsläppen av kväveoxider vid förbränning och att låta utsläppen från stora anläggningar ingå i EU ETS.

(f) Forskning och teknisk utveckling

Under gemenskapens sjunde ramprogram har budgeten för miljö-, energi- och transportforskning under perioden 2007–2013 ökat till 8,4 miljarder euro. Detta belopp bör användas tidigt för att främja utvecklingen av ren energi- och transportteknik så att denna skall kunna utnyttjas så snart som möjligt och så att vi får

ökad kunskap om klimatförändringen och dess följder. Dessutom bör forskningsbudgeten ökas igen efter 2013 vilket bör följas av liknande nationella ansträngningar. Den strategiska översynen av EU:s energipolitik och handlingsplanen för miljöteknik bör genomföras till fullo och offentlig-privata partnerskap bör ytterligare främjas.

(g) Sammanhållningspolitiken

De strategiska riktlinjerna om sammanhållning, som antogs i oktober 2006, främjar hållbar transport och energi samt miljöteknik och miljöinnovationer genom ekonomiskt bistånd under strukturfonderna och Sammanhållningsfonden. Dessa åtgärder bör finnas med i de operativa programmen.

(h) Övriga åtgärder

EU bör undersöka alla tänkbara vägar att minska utsläppen av växthusgaser och säkerställa den miljömässiga och ekonomiska följdriktigheten i de åtgärder som vidtas. I den andra rapporten från Högnivågruppen för konkurrenskraft, energi och miljö, nämns det att man bör analysera genomförbarheten för alla potentiella strategiåtgärder som kan ge det nödvändiga incitamentet att uppmuntra EU:s handelspartners att genomföra effektiva åtgärder för att minska utsläppen av växthusgaser¹.

EU bör också arbeta för att höja allmänhetens medvetenhet genom att göra allmänheten uppmärksam på vilken inverkan de egna handlingarna har på klimatförändringen och förmå människor att ta del i ansträngningarna för att minska denna inverkan.

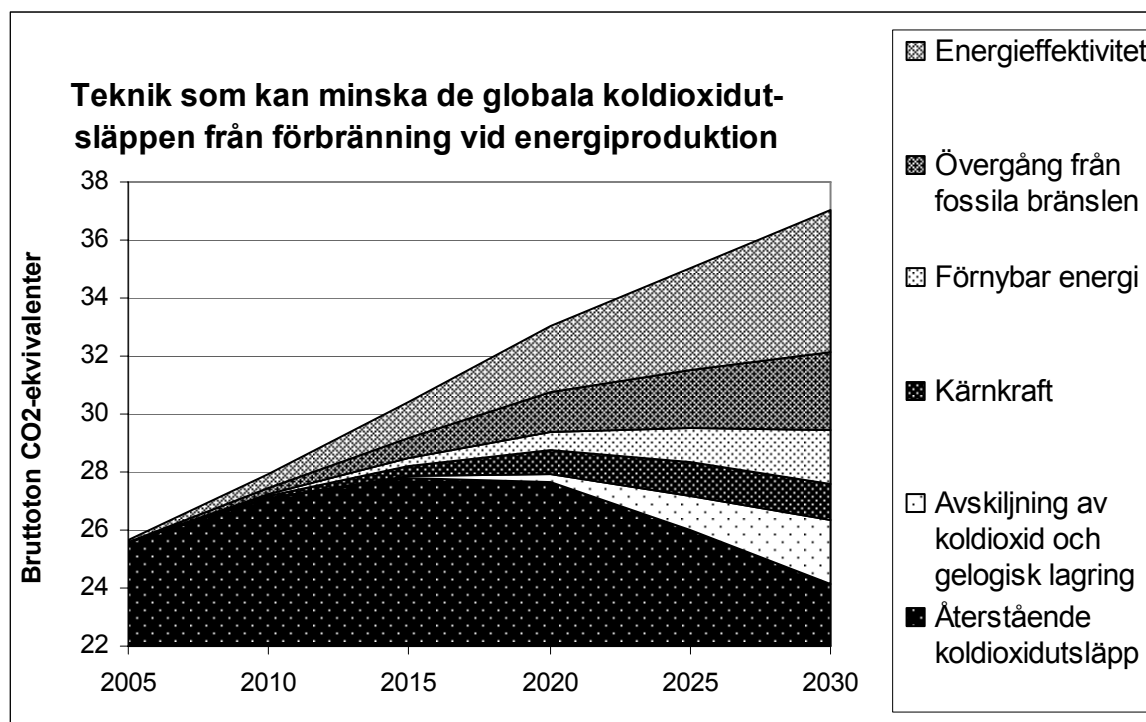
6. INTERNATIONELLA ÅTGÄRDER I DEN GLOBALA KAMPEN MOT KLIMATFÖRÄNDRINGAR

Kampen mot klimatförändringar kan endast vinnas genom globala åtgärder. Men för att uppfylla 2°C-målet måste de internationella diskussionerna röra sig bort från retorik och mot förhandlingar om konkreta åtaganden. EU bör ha ett sådant avtal som sin övergripande internationella prioritet och driva arbetet så att EU lägger fram en enda ståndpunkt och strategi och uppträder på ett övertygande och konsekvent sätt under de år som denna ansträngning kräver, så att EU drar sin del av lasset. Detta kommer att kräva olika arbetsmetoder när det gäller samordning och åtgärder internationellt.

Grunden för att nå ett sådant avtal finns redan. I länder som USA och Australien som inte har ratificerat Kyotoprotokollet finns det en växande medvetenhet om klimatförändringens faror, vilket har lett till regionala initiativ för att begränsa utsläppen av växthusgaser. Näringslivet har i högre grad än vissa regeringar en långsiktig syn och håller på att bli en drivande kraft i kampen mot klimatförändringen, genom att kräva en sammanhängande, stabil och effektiv politisk ram som stöd för investeringsbesluten. De flesta tekniker för att minska utsläppen av

¹ I kommissionens strategiska energiöversyn som antogs samtidigt som detta meddelande hänvisas det också till handelspolitiska åtgärder för att bidra till denna minskning.

växthusgaser finns redan eller befinner sig på ett avancerat förberedelsestadium och de kan minska utsläppen (se figur 1). Vad som behövs är stöd från de största utsläppsländerna för en långsiktig överenskommelse för att säkerställa att dessa tekniker sprid och utvecklas ytterligare.

Källa: JRC-IPTS, POLES

6.1. Åtgärder i de utvecklade länderna

De utvecklade länderna står för 75 % av den nuvarande ackumuleringen av industriella växthusgaser i atmosfären och 51 % om avskogningen (som huvudsakligen sker i utvecklingsländerna) inkluderas. De har också den tekniska och ekonomiska kapaciteten att minska sina utsläpp. De utvecklade länderna bör därför göra de största ansträngningarna under nästa årtionde.

De utvecklade länder som inte har ratificerat Kyotoavtalet har, i ännu högre grad än EU-länderna, en betydande potential att minska sina utsläpp av växthusgaser. För att uppnå målet med 2°C, och som en del av ett internationellt avtal för tiden efter 2012, bör EU föreslå att de utvecklade länderna åtar sig att minska sina utsläpp med 30 % senast 2020, jämfört med nivåerna 1990.

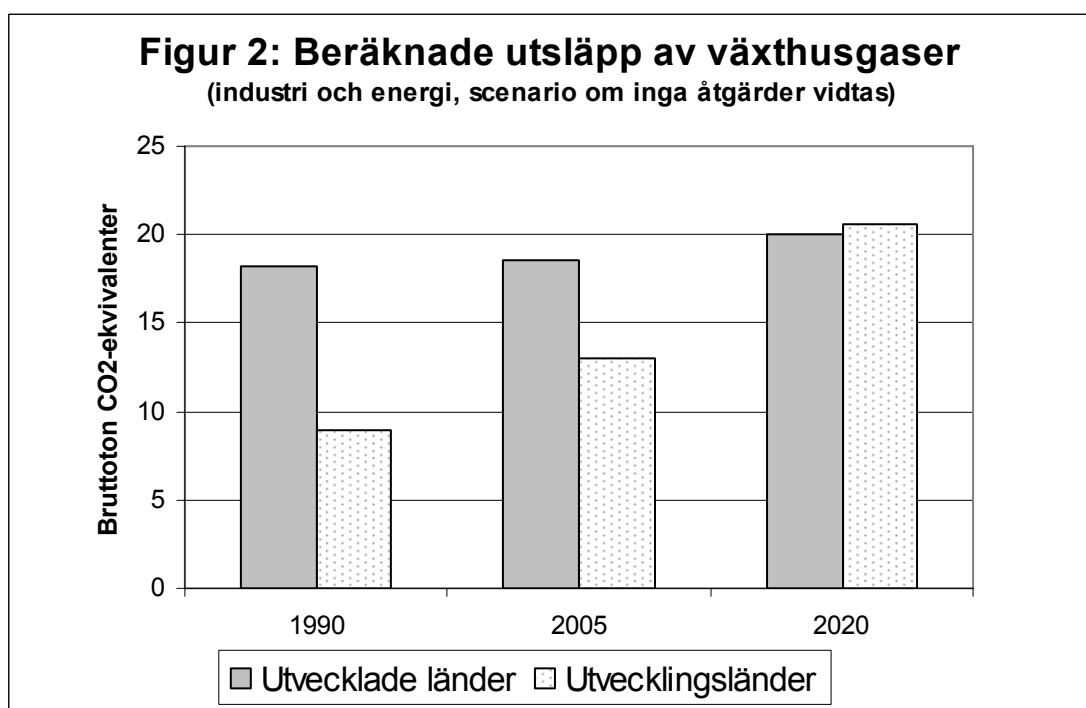
System för utsläppshandel kommer att vara ett nyckelverktyg för att säkerställa att utvecklade länder kan nå sina mål på ett kostnadseffektivt sätt. System liknande EU ETS utvecklas på andra håll. Inhemsk handelssystem med jämförbara ambitionsnivåer bör kopplas samman så att kostnaderna för att uppfylla målen minskar.

Ramverket för tiden efter 2012 måste innehålla bindande och effektiva regler för övervakning och genomförande av åtagandena för att bygga upp tillit till att alla

länder kommer att leva upp till sina åtaganden och att det inte kommer att ske några återfall av det slag som nyligen konstaterats.

6.2. Åtgärder i utvecklingsländerna

Under den omedelbara framtiden bör de utvecklade länderna vidta verkningsfulla åtgärder för att minska sina utsläpp. I takt med att utvecklingsländernas ekonomier och utsläpp växer kommer dessa länder år 2020 att stå för över 50 % av de globala utsläppen, både i absoluta och relativa tal (se figur 2). Ytterligare åtgärder endast från de utvecklade ländernas sida kommer därför inte bara att tappa effekt, de kommer helt enkelt att vara otillräckliga, även om utsläppen skulle minska drastiskt. Det är därför absolut nödvändigt att utvecklingsländerna, särskilt de största tillväxtekonomierna, minskar tillväxten i sina utsläpp så snart som möjligt och minskar sina utsläpp i *absoluta* tal efter 2020. Dessutom bör det göras stora ansträngningar för att stoppa de utsläpp som är en följd av avskogningen. Detta är fullt möjligt utan att den ekonomiska tillväxten eller fattigdomsminskningen äventyras. Att angripa utsläppen av växthusgaser är fullt förenligt med ekonomisk tillväxt. I konsekvensbedömningen uppskattas det att den sammanlagda bruttonationalprodukten i utvecklingsländerna endast kommer att vara en obetydlig bråkdel (1 %) lägre ”med en klimatpolitik” än BNP ”utan en klimatpolitik”. I verkligheten är skillnaden ännu mindre och förmodligen till och med negativ, eftersom beräkningen inte tar hänsyn till fördelarna med att undvika klimatförändringsskador. Under samma period beräknas BNP fördubblas i Kina och i Indien och öka med ca 50 % i Brasilien. Vi kommer att vara mer övertygande i våra ansträngningar att förmå utvecklingsländerna att vidta åtgärder om alla de stora utvecklade utsläppsländerna kraftigt minskar sina utsläpp.

Källa: JRC-IPTS, POLES

Många utvecklingsländer gör redan ansträngningar som leder till avsevärda minskningar när det gäller ökningen av deras växthusgasutsläpp genom strategier som angriper ekonomiska problem, säkerhetsproblem och lokala miljöproblem. Det finns många strategier för utvecklingsländer som innebär att fördelarna uppväger kostnaderna.

- Att ta itu med energianvändningens låga produktivitet och således minska den växande oron för energikostnader och energisäkerhet.
- *Strategier för förnybar energi* är ofta kostnadseffektiva, även när det gäller att uppfylla landsbygdens elbehov.
- *Strategier för att förbättra luftkvaliteten* förbättrar människors hälsa.
- *Metan* som avskiljs från avfallsdeponier, kollager, nedbrytning av organiskt avfall och andra källor är en billig energikälla.

Sådana strategier kan stärkas genom att man delar med sig av goda metoder vid utformning och planering av strategier och i det tekniska samarbetet. Detta kommer att göra det möjligt för utvecklingsländerna att spela en större roll i de globala ansträngningarna att minska koldioxidutsläppen. EU kommer att fortsätta med och öka sina samarbetsansträngningar i detta hänseende.

Det finns flera strategier för att förmå utvecklingsländerna att vidta ytterligare åtgärder.

(a) Ett nytt tillvägagångssätt för mekanismen för ren utveckling

Kyotoprotokollets mekanism för ren utveckling bör rationaliseras och utvidgas. Mekanismen för ren utveckling genererar för närvarande tillgodohavanden för investeringar i projekt för att minska utsläppen i utvecklingsländerna som de utvecklade länderna kan använda för att uppfylla sina mål och som genererar avsevärda kapital- och teknikflöden. Mekanismen för ren utveckling skulle kunna utvidgas så att den kommer att omfatta hela nationella sektorer och generera utsläppstillgodohavanden, om det skulle visa sig att hela den nationella sektorn överskrider en fördefinierad utsläppsstandard. En utvidgad mekanism för ren utveckling kan emellertid fungera endast om det finns en ökad efterfrågan på tillgodohavanden, och detta kan bli verklighet bara om alla utvecklade länder åtar sig kraftiga utsläppsminskningar.

(b) Förbättrad tillgång till finansiering

Investeringar i ny kapacitet för el-produktion i utvecklingsländerna till stöd för deras ekonomiska tillväxt beräknas uppgå till över 130 miljarder euro per år. Huvuddelen av dessa resurser kommer de stora utvecklingsländerna själva att generera. Denna nya utrustning kommer att användas under flera årtionden och kommer att bestämma omfattningen av växthusgasutsläpp efter 2050. Utrustningen bör vara av allra senaste modell och detta innebär därför en unik möjlighet för att minska utsläppen i utvecklingsländerna.

Att kraftigt minska utsläppen av koldioxid i kraftsektorn kommer att kräva ytterligare investeringar på ca 25 miljarder euro per år. Detta gap kan varken fyllas genom mekanismen för ren utveckling, även om den utvidgas, såsom föreslås ovan, eller genom utvecklingsstöd. Istället krävs det en kombination bestående av mekanismen för ren utveckling, utvecklingsstöd, innovativa finansieringsmekanismer (som EU:s globala fond för energieffektivitet och förnybar energi), målinriktade lån från internationella finansinstitut och ansträngningar från de utvecklingsländer som har resurser. Ju tidigare detta gap kan fyllas, desto mindre kommer utvecklingsländernas utsläpp att växa.

(c) Sektorinriktade strategier

Ett annat alternativ är införandet av sektoromfattande utsläppshandel på företagsnivå i sektorer där det finns kapacitet för att övervaka utsläppen och säkerställa förenligheten särskilt för energiintensiva sektorer som kraftgenerering, aluminium, järn, stål, cement, raffinaderier och massa och papper, av vilka de flesta är utsatta för internationell konkurrens. Sådana system skulle antingen vara globala eller nationella. Om de är nationella bör systemen i utvecklingsländerna kopplas till system i de utvecklade länderna, och utvecklingsländernas mål för varje berörd sektor bör gradvis bli strängare tills de motsvarar målen i de utvecklade länderna. Detta skulle också begränsa överföringen av anläggningar med höga utsläpp från länder där de är föremål för minskningsåtgärden till länder där de inte är det.

(d) Kvantifierade utsläppsbegränsningar

Länder som når en utvecklingsnivå som motsvarar de utvecklade ländernas bör göra minskningsåtgärden i enlighet med landets utvecklingsnivå, dess utsläpp per capita, dess potential för att minska sina utsläpp och dess tekniska och ekonomiska kapacitet för att genomföra ytterligare utsläppsbegränsningar och minskningsåtgärder.

(e) Inga åtgärden för de minst utvecklade länderna

De minst utvecklade länderna kommer att drabbas i oproportionerligt hög grad av klimatförändringens inverkan. På grund av de låga nivåerna när det gäller utsläppen av växthusgaser bör de inte bli föremål för obligatoriska utsläppsminskningar. EU kommer att ytterligare öka sitt samarbete med de minst utvecklade länderna för att hjälpa dem att ta itu med klimatförändringsutmaningarna, bl.a. genom åtgärder som stärker livsmedelssäkerheten, kapaciteten för att övervaka klimatförändringen, hantering av katastrofrisker samt katastrofberedskap och insatser vid katastrofer. Trots att det innebär kostnader för utvecklingsbistånd att integrera klimatförändringsfrågorna, bör ytterligare stöd ställas till förfogande för att göra det möjligt för de mest sårbara länderna att anpassa sig till klimatförändringen. EU och övriga länder bör också hjälpa dem att uppnå ökad tillgång till mekanismen för ren utveckling.

6.3. Ytterligare beståndsdelar

I ett framtida internationellt avtal bör även följande tas upp:

- Tekniska förändringar kräver ytterligare *internationell forskning och tekniskt samarbete*. EU bör avsevärt öka sin forskning och sitt tekniska samarbete med

tredjeländer. Detta bör inbegripa uppförandet av storskaliga demonstrationsprojekt i viktiga utvecklingsländer, särskilt vad gäller avskiljning av koldioxid och geologisk lagring. Det internationella forskningssamarbetet bör också bidra till kvantifieringen av klimatförändringens regionala och lokala inverkan och till utvecklingen av lämpliga strategier för anpassning och begränsning. Dessutom bör detta forskningssamarbete bl.a. undersöka hur oceanerna och klimatförändringen ömsesidigt påverkar varandra.

- Utsläppen som är en följd av nettoförlusten av skogstätet måste upphöra fullständigt inom två årtionden och därefter måste utvecklingen vändas. Alternativ för att *angripa avskogningen* inkluderar effektiva internationella och nationella skogsstrategier som understöds av ekonomiska incitament. Det krävs snarast möjligt storskaliga pilotsystem för att utforska effektiva strategier som kombinerar nationella åtgärder och internationellt stöd.
- Åtgärder för att hjälpa länder att anpassa sig till klimatförändringens oundvikliga följder måste vara en väsentlig del av det framtida globala klimatavtalet. Behovet av anpassning till klimatförändringens inverkan bör även tas i beaktande vid offentliga och privata investeringsbeslut. Genom att bygga vidare på genomförandet av EU:s handlingsplan för klimatförändring och utveckling, som skall granskas under 2007, bör EU öka sitt alliansbyggande med utvecklingsländer inom områdena anpassning till och begränsning av klimatförändringen.
- En *internationell överenskommelse om energieffektivitetsstandarder* som förpliktigar de ledande länder som producerar hushållsmaskiner kommer att vara till fördel för marknadstillträdet och bidra till att utsläppen av växthusgaser minskar.